

Эдуард Акулін

...як жагнаюся, дык у сэрцы
крыж аб нож серабром зьвініць...

Ня хлебам, а небам...

Ткачы

I тчэ забыўшия рука...
М.Багдановіч.

Пакліканыя Голасам з вышынь
на месячным развесьненым утоку
ткуць слова закаханыя ткачы,
каб Той, хто клікаў – радваўся звысоку.

Літую нітку з срэбранных аблок
снююць у кроў параненая руکі,
ды ні адзін прымусіць з іх ня змог
душу адмовіцца ад рабскае прынукі...

І тчэцца верш з чырвонага радка,
як шлях-рушнік да боскага парога...
І тчэцца боль — ад церняў да «Вянка».
І тчэцца Бог... Дакладней – вера ў Бога.

Балада съветлафора*Экспромт*

Съветлафор маркотнавокі,
прапусьці мяне хутчэй
за пурпурныя аблокі,
у чароўны съвет лілей.

Прапусьці! Чакаюць ліўні,
луг съвітальны, сонны плёс...
Што ж ты чырваньню наліўся?
Выпрабоўваеш мой лёс?

Стод трохвокі, не маліцца ж
мне на твой сядзіты твар...
Адпусьці душу з вязніцы!
— З «Мазды» цеснай?
— Са сталіцы!
— Любіш лётаць?
— Як Ікар!

Што ж ляці усьлед за марай,
ці за ветрам — ты ж паэт...
Хай анёл крылом гітарным
захіне цябе ад бед.

І расьцьвіў зялёным макам
прыдарожны ідал-стод.
Толькі Бог глядзеў і плакаў,
нібы зьбіты пешаход...

Кектэбель

Мора ў палоне гор.
Сонца ў аблозе хмар.
Звонкіх цыкадаў хор.
Мліва спакусных мар.

Шэпт закаханых хваль.
Перліна зъяе з дна.
У Карадаг-рааль
Бог нацадзіў віна...

Пра вінаградны хмель
вуснаў тваіх пішу...
Залатабрамскі ценъ
пазалаціў душу.

Максіміяну Валошыну

*Бессонница. Гомер. Тугие паруса.
Я список кораблей прочел до середины...
Восіп Мандэльштам.*

Высока жыў, у неба улюбёны,
паэт, мастак, бадзяга-пілігрым...
Аблокі, як самотныя анёлы,
схіліліся над профілем тваім.

На дом-каўчэг то бела, то чырвона
за валам вал накочваў хвалі час.
На брудэршафт п'ючы з самім Харонам,
ня проста узысьці на Мон Парнас.

Што Мон Парнас? На Карадаг хімерны
бяскрыламу съязгу не пратаптаць.
Сыпіс караблёў, пазычаны ў Гамера,
да крапкі памінальной дачытаць...

Сердылікавы ранак

Палову съякотнага пайднёвага ранку
змарнаваў на сердылікавых прыісках.
Седзячы на мулкім узьмежку прыбоя,
старанна прасейваў скрозь пальцы
размаітае пясчанае мліва
у надзеі знайсьці хоць адзін
сонечны каменъчык.
Марна.

Увесь свой «залаты запас»
мора калісьці без шкадаваньня
падарыла Максіму з Клавай,
бо яны былі
закаханыя...

Ерась

У непрагляднай цемрадзі Сусьвету
жыў-быў Гасподзь і ўсе, хто перад ім:
філосафы, вандроўнікі, паэты
і вечны Зыніч, і хуткаплынны дым...

Жыў Ной, не прадчуваючы патопу,
Марыя, што любіла галубоў...

Максім, не абцяжараны хваробай,
стара Сьмерць і юная Любоў.

Яны жылі, яны шукалі шчасьця
хто на крыжы, а хто у шалашы, —
цьвікамі працінаючы запясьці
для пірсінгу ня цела, а души...

У непрагляднай цемрадзі Сусьвету,
у непраходнай памяці-глушы.

Саракавіны

Съветлай памяці цёткі Тацяны

Як ты любіла рэчку!
Вось і заснула ў ёй...
Перацякае ў вечнасць
Бесядзь тваёй душой.

Перацякае ў сълёзы
тых, хто цябе любіў.
Як жа съцюдзёна ў восень
спаць у рачной глыбі...

На плашчаніцу плёсу
барвы губляе клён.
Сохне пачына лёсу.
Плача ў чаўне Харон.

Рэха

«На дне съвітання
дрэмле сонца дня...»
Съцвярджаў калісьці
словабог Ду Фу.

«На дне кахання», —
трызыню рэхам я,
а што на дне —
успомніць не магу.

Съняжынка і вятрак

Балада

Кропля горкая, як съязіна,
кропля лёгкая, як душа,
дажыла да часіны зімняй,
каб съняжынкаю стаць няўзнак.

То напэўна жыцьцёвы вырак,
або нейкі таемны знак,
апрануўшы ў завею крылы,
над жарствой узъяцеў вятрак.

Разъдзіраочы неба скрыпам,
засываочы страхам дол,
не ляцеў, а па хмараҳ клыпаў,
як зънямоглы стары анёл.

Як съляпы звар'яцелы рыцар,
на шляху з летуценных мар...
А з зямлі выглядала — быщам
заблудзіўся ў начы Ікар.

Грэшнік

Хай за гэта мяне караюць,
хай за праўду распнуць, і ўсё ж —
заміж крыжа ў душы хаваю,
як Варава, халодны нож.

Абвіала, як зъмяя, дарога,
дні згарчэлі на лебяду.
Не з крыжом, а з нажом да Бога
на паклон у царкву іду...

Крыж — у Бога, а нож — у Съмерці,
а душа у мяне баліць.
Як жагнаюся, дык у сэрцы
крыж аб нож серабром зывініць.

У Кракаве

У сэрцы каменным Вавеля,
дзе съпіць паспаліты час, —
імшу па спачылых правілі,
нібы адпявалі нас.

Нібы адпявалі вольніцу,
што колісь у нас была.
На кожнай труне па коньніку –
цярэбіць крывіцкі шлях...

Ад славы былой Ягайлувай
да Слова, што съніць Адам...
Пагоня б'е ў сэрца Вавелю,
а душы крылавіць нам!

Паэзія

Ня хлебам, а небам
паэты жывуць...
Ім пёры анёлы
з аблокаў скубуць.

Яны тыя пёры
макаюць у кроў...
І д'яблу душу
прадаюць...
за Любоў!

Насталъгія

Убачу цябе, і імгненна
балець галава пачынае...
З душы, як з майстэрні Гагена,
выходзіць журба маладая.

Ты вусны сыціскаеш манерна,
у поглядзе сум тэатральны.
Я думаў — кахранье памерла,
яно ж затаіла дыханье...

Ластаўка

Ці то Вялікдзень, ці Раство,
ці праста дзень будзённы, шэры –
паэтай вабіць Хараство,
як матылькоў – съятло Венеры.

І я адчуў, як у ва мне
настрой прачнуўся элегічны,

як з Вашых вуснаў слова «не»
зъляцела ластаўкай арфічнай.

І крылы склала за радком
мной ненапісанага верша, —
пацалаванаю крадком
радзімкай з Вашае усьмешкі...

Каханьне

Съляпы, як Гамер перад Словам,
Бетховен — у скрыпце маўчаньня, —
я сълепнуць і глухнуць гатовы,
згадаўшы цябе — ад Каханьня.

Тады і жыву пераважна,
хай гэта гучыць ератычна, —
калі з глыбіні далікажднай
п'ю чисты твой голас крынічны.

Ня п'ю, а па краплі смакую
і, як ад прычасця, хмялею.
І кожны уздых твой цалую,
як лебедзь начную лілею.

Грэх

Стаяучы паміж дзівюх дарогаў,
выбіраю ня рай, а грэх.
Я прашу дараваньня ў Бога, —
толькі бачу вочы твае...
Ночы ў сноў адняла трывога,
перарваўся анёльскі съпей.
Я прашу дараваньня ў Бога, —
толькі бачу вусны твае...

Праклінаючы ў думках злога,
у пустой, як душа, царкве
я прашу дараваньня ў Бога, —
толькі бачу грудзі твае...

Прынікаючы да нічога,
у съляпой, як сусьвет, журбе

я прашу дараваньня ў Бога, —
я прашу дараваць – цябе.

Здрада?..

Паўднёвае сонца – віном...
А там дзе віно – там спакуса.
Пажар з глыбіні залатой
агнём ablizaў твае вусны.

Бы сэрца маё апаліў
сам д'ябал атрученым трункам.
Я з келіху сонца адпіў
са смакам твайго пацалунка...

Са смакам біблейскіх аліў
з галін Гефсіманскага саду.
Я з келіха сонца адпіў...
Хіба гэта лічыцца здрадай?

Я хацеў бы...

Я хацеў бы спаткацца з Вамі,
як з прынцэсай набожны паж,
каб да ранку чытаць на памяць
Ваша цела, як «Ойча наш»...

Я хацеў бы, згубіўшы голаў,
заблудзіцца ў начным бары,
каб на золку Ваш сонны голас,
як у птушкі, сарваўся ў крык...

Я хацеў бы...Хачу нямнога –
Вас на рай абмяняць у Бога.
